

Sygn. akt II AKa 389/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Robert Wróblewski
Sędziowie:	SSA Bogusław Tocicki (spr.) SSO del. Robert Zdych
Protokolant:	Anna Dziurzyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2013 r.

sprawy **K. W. (1)**

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

R. G.

oskarżonego z art. 258 § 3 k.k.; art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z dnia 19 czerwca 2013 r. sygn. akt III K 120/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. W. (1) i R. G. w ten sposób, że:

a) **uznaje, że oskarżony K. W. (1) w zakresie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku) dopuścił się kradzieży mienia o wartości nie mniejszej niż 12.629,19 złotych i na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego K. W. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 12.629,19 (dwunastu tysięcy sześciuset dwudziestu dziewięciu 19/100) złotych uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z tego przestępstwa;**

b) **uchyla orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowych w wysokości po 16.007,50 zł uzyskanych przez oskarżonych: K. W. (1) i R. G. bezpośrednio z przestępstwa, zawarte w punktach: IX i XVII części rozstrzygającej;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: **K. W. (1)** i **R. G.** utrzymuje w mocy;

III. zasada od oskarżonych: **K. W. (1)** i **R. G.** na rzecz Skarbu Państwa po 320 zł tytułem przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się po 1/2 wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz po 300 zł opłaty za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 czerwca 2013r. sygn. akt III K – 120/12 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł następująco:

I. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od 2005r. do dnia 8 czerwca 2011r. we W. i innych miejscowościach D. oraz Unii Europejskiej, w tym na terenie Królestwa Danii, założył i kierował wraz z R. G. zorganizowaną grupą przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, między innymi polegających na dokonywaniu kradzieży towarów w centrach handlowych na terenie Królestwa Danii i innych państw Unii Europejskiej, w skład której wchodził w różnych okresach czasu: **K. W. (2)** i **G. W.**, **M. W.**, **K. P.**, **R. K.**, **B. C.**, **M. H.**, **A. K.**, **Ż. D.**, **A. C.**, **B. P.** i inne nieustalone osoby, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od 1 lipca 2006r. do 31 sierpnia 2006r. na terenie Francji w okolicach S. T., działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z **G. W.**, **M. W.** i **B. C.**, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów z sklepów, a w tym: nieustalonej ilości tuszy do drukarek, gier na płytach DVD oraz nawigacji (...) to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 20.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 20.000 zł (dwadzieścia tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

III. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w listopadzie 2008r. na terenie Francji w okolicach M., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z **G. W.**, **R. G.**, **K. P.**, **M. W.** i **R. K.**, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: 30 sztuk konsol (...), gier (...) i N. o wartości 299 euro za sztukę, nieustalonej ilości tuszy do drukarek H., kilkaset sztuk gier DVD o wartości 50 i 59 euro za sztukę to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 39.880 zł, czym działał na szkodę (...), C. i (...), przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 19.940 zł (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

IV. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w grudniu 2008r. na terenie Francji w okolicach M., działając z góry powziętym zamiarem w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z **G. W.**, **R. K.** i innymi nieustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: nie mniej niż 6 sztuk konsol do gier (...) o wartości 299 euro za sztukę, 30 sztuk gier DVD o wartości 50 euro za sztukę, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 13.176 zł, czym działał na szkodę nieustalonych hipermarketów, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięć) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 13.176 zł (trzynaście tysięcy sto siedemdziesiąt sześć złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

V. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od 3 stycznia 2009r. do 15 stycznia 2009r. na terenie Królestwa Danii, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. G., K. P. i A. K., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, dalmierzy laserowych, tuszy do drukarek, kremów kosmetycznych w ilości nie mniejszej niż 100 sztuk o wartości 100 zł za sztukę, to jest mienia o wartości 10.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

VI. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w maju 2009r. na terenie Królestwa Danii w okolicach miejscowości V., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. G., Ż. D. i innymi nieustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, nożyków do maszynek do golenia, tuszy do drukarek kosmetyków i elektrycznych szczoteczek, to jest mienia o wartości nie mniejszej niż 10.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

VII. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od października do listopada 2009r. na terenie Królestwa Danii w okolicach miejscowości V., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z B. P., Ż. D. i inną nieustaloną osobą, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków o nieustalonej wartości, jednakże zamierzonego skutku nie osiągnął, albowiem B. P. i Ż. D. zostali zatrzymani przez ochronę sklepu, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VIII. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w maju 2011r. na terenie Królestwa Danii, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. W. (2), G. W. i R. G., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, tuszy do drukarek, nożyków do golarek kremów kosmetycznych o wartości nie mniejszej niż 12.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

IX. uznał oskarżonego **K. W. (1)** za winnego tego, że w okresie od dnia 1 czerwca 2011r. do dnia 7 czerwca 2011r. na terenie Królestwa Danii, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z R. G., K. W. (2) i G. W., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym następujących przedmiotów:

#.

- kosmetyków, w tym wód toaletowych, tuszy do rzęs, pudrów, podkładów oraz kremów różnych marek w ilości 90 sztuk o łącznej wartości 4.565 zł,

- kartridży różnych marek w ilości 323 sztuk o łącznej wartości 22.544 zł,
- maszynki do depilacji G. V. E. sztuk 1 o wartości 33 zł,
- nożyków zapasowych do maszynek do golenia różnych marek w ilości 23 opakowania o łącznej wartości 1.233 zł,
- okularów marki L. sztuk 4 o łącznej wartości 704 zł,
- baterii akumulatorowych w ilości 86 sztuk o łącznej wartości 2.493 zł,
- artykułów małego AGD, w tym noży do krojenia, obieraczek itp. o łącznej wartości 231 zł,
- bransoletek sztuk 6 o łącznej wartości 212 zł,

to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 32.015 zł, czym działał na szkodę ustalonych i nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 16.007,50 zł (szesnaście tysięcy siedem złotych i 50/100) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

II. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w okresie od 2005r. do dnia 8 czerwca 2011r. we W. i innych miejscowościach D. oraz Unii Europejskiej, w tym na terenie Królestwa Danii, założył i kierował wraz z K. W. (1) zorganizowaną grupę przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, między innymi polegających na dokonywaniu kradzieży towarów w centrach handlowych w Danii i innych państwach Unii Europejskiej, w skład której wchodził w różnych okresach czasu: K. W. (2) i G. W., M. W., K. P., R. K., B. C., B. P., M. H., B. P., A. K., Ż. D., A. C. i inne nieustalone osoby, tj. przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. i za to na podstawie art. 258 § 3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

III. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w 2006r. na terenie Francji w okolicach P. i B., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z G. W., B. C., i A. C., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków w postaci spiral do oczu, pomadek, kremów, pudrów oraz tuszy od drukarek i gier DVD, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 8.000 zł, czym działał na szkodę ustalonych i nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

IV. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w 2006r. na terenie Francji w okolicach P. i B., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z G. W., i A. C. i M. H., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków w postaci spiral do oczu, pomadek, kremów, pudrów oraz tuszy od drukarek i gier DVD, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 4.000 zł, czym działał na szkodę ustalonych i nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 4.000 zł (cztery tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

V. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w listopadzie 2008r. na terenie Francji w okolicach M., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z G. W., K. W. (1), K. P., M. W. i R. K., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: 30 sztuk konsol do gier (...) i N. o wartości

299 euro za sztukę, nieustaloną ilość tuszy do drukarek H., kilkaset sztuk gier DVD o wartości 50 i 59 euro za sztukę, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 39.880 zł, czym działał na szkodę nieustalonych hipermarketów, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 19.940 zł (dziewiętnaście tysięcy dziewięćset czterdzieści złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

VI. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w okresie od 3 stycznia 2009r. do 15 stycznia 2009r. na terenie Królestwa Danii działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), K. P. i A. K., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, dalmierzy laserowych, tuszy do drukarek, kremów kosmetycznych w ilości nie mniejszej niż 100 sztuk o wartości 100 zł za sztukę, to jest mienia o wartości 10.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

VII. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w maju 2009r. na terenie Królestwa Danii w okolicach miejscowości V., działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), Ż. D. i innymi nieustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, nożyków do maszynek do golenia, tuszy do drukarek, kosmetyków i elektrycznych szczoteczki, to jest mienia o wartości nie mniejszej niż 10.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 5.000 zł (pięć tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

VIII. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w maju 2011r. na terenie Królestwa Danii, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), G. W. i K. W. (2), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, tuszy do drukarek, nożyków do golarek, kremów kosmetycznych o wartości nie mniejszej niż 12.000 zł, czym działał na szkodę nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 6.000 zł (sześć tysięcy złotych) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

IX. uznał oskarżonego **R. G.** za winnego tego, że w okresie od dnia 1 czerwca 2011r. do dnia 7 czerwca 2011r. na terenie Królestwa Danii, działając z góry powziętym zamiarem, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), K. W. (2) i G. W., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepu, a w tym następujących przedmiotów:

- kosmetyków, w tym wód toaletowych, tuszy do rzęs, pudrów, podkładów, oraz kremów różnych marek w ilości 90 sztuk o łącznej wartości 4.565 zł,
- kartridży różnych marek w ilości 323 sztuk o łącznej wartości 22.544 zł,
- maszynki do depilacji G. V. E. sztuk 1 o wartości 33 zł,

- nożyków zapasowych do maszynek do golenia różnych marek w ilości 23 opakowania o łącznej wartości 1.233 zł,
- okularów marki L. sztuk 4 o łącznej wartości 704 zł,
- baterii akumulatorowych w ilości 86 sztuk o łącznej wartości 2.493 zł,
- artykułów małego AGD, w tym noży do krojenia, obieraczek itp. o łącznej wartości 231 zł,
- bransoletek sztuk 6 o łącznej wartości 212 zł,

to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 32.015 zł, czym działał na szkodę ustalonych i nieustalonych osób prawnych, przy czym przestępstwa tego dokonał działając w zorganizowanej grupie przestępczej oraz czyniąc sobie z niego stałe źródło dochodów, tj. przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej w kwocie 16.007,50 zł (szesnaście tysięcy siedem złotych i 50/100) uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa;

X. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu **K. W. (1)** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I – IX części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XI. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył oskarżonemu **R. G.** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach X – XVII części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności:

- a) oskarżonemu K. W. (1) okres tymczasowego aresztowania od dnia 8 czerwca 2011r. do dnia 31 sierpnia 2011r.;
- b) oskarżonemu R. G. okres tymczasowego aresztowania od dnia 8 czerwca 2011r. do dnia 31 sierpnia 2011r.;

XIII. zasądził od oskarżonych K. W. (1) i R. G. na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w częściach przypadających na każdego oskarżonego i wymierzył im opłaty w kwotach po 300 zł (trzysta złotych).

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy z wyboru obu oskarżonych:

- 1) obrońca oskarżonego K. W. (1), adw. A. M.;
- 2) obrońca oskarżonego R. G., adw. M. Ł.;

w całości w odniesieniu do przypisanych oskarżonym przestępstw z art. 258 § 3 k.k., a w pozostałym zakresie także do bo kary oraz orzeczeń o przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw.

Obrońca oskarżonego K. W. (1), adw. A. M. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

- 1) orzeczenie w punktach: II-VI, VIII, IX części dyspozytywnej przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonego bezpośrednio z przestępstwa, pomimo że na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie można precyzyjnie ustalić, jakie towary, w jakich ilościach oraz o jakiej wartości były przedmiotem przestępstw, a kwoty wskazane w uzasadnieniu wyroku stanowią jedynie próbę oszacowania ich wartości, co powoduje, że niemożliwe jest orzeczenie przepadku równowartości skradzionych przedmiotów;
- 2) obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęciu, że oskarżony w wyjaśnieniach swych wskazał wartość skradzionych przedmiotów, pomimo że oskarżony w całości przyznał się do popełnienia kradzieży, ale nie przyznał jakiej wartości był skradziony towar, albowiem sam nie znał dokładnej wartości tego towaru;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony założył i kierował wraz z R. G. zorganizowaną grupą przestępczą, pomimo że z ustaleń Sądu I instancji wynika, iż osoby dokonujące kradzieży nie tworzyły stałej grupy, w zasadzie każdy wyjazd odbywał się w zupełnie innym składzie osobowym, nie było żadnych kryteriów, czy wymagań przystąpienia do grupy, nie istniała żadna hierarchia wewnątrz grupy, a osoby popełniające przestępstwa dobrowolnie się na to godziły i uzyskiwały udział z zysków z poszczególnych kradzieży;

4) rażąco niewspółmierność kary, polegającą na wymierzeniu wobec oskarżonego niewspółmiernie wysokich kar jednostkowych w punktach I-IX części dyspozytywnej orzeczenia oraz niewspółmiernie wysokiej kary łącznej w punkcie XVIII części dyspozytywnej orzeczenia w postaci 2 lat pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, pomimo że oskarżony przyznał się do popełnienia wszystkich zarzucanych mu przestępstw za wyjątkiem założenia i kierowania zorganizowaną grupą przestępczą, co wynika z odmiennej oceny roli oskarżonego w przestępczym procederze, nie zaś z chęci zatajenia przed Sądem działalności oskarżonego, jak również złożył bardzo obszerne wyjaśnienia, które stanowiły podstawę do ustalenia stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego K. W. (1), na podstawie art. 456 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku:

1) w punkcie I części dyspozytywnej orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego K. W. (1) od popełnienia przypisanego mu w nim przestępstwa;

2) zmianę zaskarżonego wyroku w punktach: II-VI, VIII i IX części dyspozytywnej orzeczenia poprzez uchylenie środków karnych w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstw;

3) w punkcie XVIII części dyspozytywnej orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat.

Obrońca oskarżonego R. G., adw. M. Ł., powołując się na przepisy art. 438 pkt 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez zaniechanie wzięcia pod uwagę całokształtu materiału dowodowego w szczególności wyjaśnień oskarżonych jak również zeznań świadków - szczególnie złożonych przed Sądem – w sytuacji, gdy z zeznań tych nie wynika jakoby R. G. popełnił czyn z art. 258 § 3 k.k.;

2) naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. w zw. z art. 45 k.k., poprzez nieujęcie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia precyzyjnych wycień dotyczących korzyści majątkowych osiągniętych przez R. G., co czyni niemożliwym ustosunkowanie się w tej części przez skarżącego do treści uzasadnienia wyroku;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego wyroku, mający istotny wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, że oskarżony R. G. dopuścił się przestępstwa z art. 258 § 3 k.k. w sytuacji, gdy cały zgromadzony materiał nie daje ku temu podstaw;

4) rażąco niewspółmierność kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary w wysokości dwóch lat pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego R. G., na podstawie art. 427 k.p.k. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1) uniewinnienie oskarżonego od zarzutu opisanego w punkcie X wyroku;

2) przyjęcie, że oskarżony dopuścił się czynów opisanych w punktach: XI-XVII w warunkach współsprawstwa, która to okoliczność wynika wprost z zeznań świadków,

3) zmianę wyroku w części zawierającej zasądzony przez Sąd I Instancji przepadek korzyści majątkowej uzyskanej w wyniku popełnienia czynów z punktów: XI-XVII poprzez nieorzeczenie tego przepadku,

4) wymierzenie kary łącznej za czyny opisane w punktach: od XI do XVII w wysokości 2 lat z warunkowym zawieszeniem tej kary na okres 5 lat.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych: K. W. (1) i R. G. zasługiwały na uwzględnienie jedynie częściowo, co do orzeczeń o przepadku równowartości korzyści majątkowych pochodzących bezpośrednio z przestępstw, czego podstawę dawał przepis art. 45 § 1 k.k..

Nie można się zgodzić z zarzutami apelacji obrońców obu oskarżonych, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się obrazy przepisów procesowych (art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. w zw. z art. 45 k.k.) i błędów w ustaleniach faktycznych poprzez dowolne przyjęcie wartości skradzionych towarów, przypisanych do poszczególnych kradzieży. Wartości skradzionych przedmiotów przyjęto na podstawie zeznań i wyjaśnień bezpośrednich sprawców, którzy poddali się dobrowolnie karze w trybie art. 335 § 1 k.p.k.. Przyjęte wartości skradzionego mienia generalnie nie były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonych: K. W. (1) i R. G., którzy przyznali, że każdorazowo kradzione mienie miało wartość pomiędzy 15.000 zł a 20.000 zł. Mając powyższe na uwadze, na tle poszczególnych kradzieży przypisanych obu oskarżonym, nie było podstaw do zakwestionowania wartości skradzionego mienia wyrażonych w polskich złotych.

Natomiast zachodziły wątpliwości co do wyliczenia wartości szkód w sytuacjach, gdy wartości skradzionego mienia wyrażono w walucie Euro, gdyż zarówno prokurator w akcie oskarżenia, jak i Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, nie przeprowadzili analizy jaki był kurs Euro i w konsekwencji wartość skradzionego mienia. W wyniku wspomnianej analizy, która zostanie przeprowadzona w dalszej części niniejszego uzasadnienia, doprowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku przez uznanie, że oskarżony K. W. (1) w zakresie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku) dopuścił się kradzieży mienia o wartości nie mniejszej niż 12.629,19 złotych. Następnie, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego K. W. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 12.629,19 zł uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z tego przestępstwa.

Należało zatem zmienić zaskarżony wyrok i uchylić orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowych w wysokości po 16.007,50 zł uzyskanych przez oskarżonych: K. W. (1) i R. G. bezpośrednio z przestępstwa, przypisanego w punktach: IX i XVII części rozstrzygającej. W postępowaniu karnym w całości zatrzymano bowiem przedmioty skradzione podczas ostatniego z wyjazdów do Danii, które dotyczyły przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: IX i XVII części rozstrzygającej). Sąd Okręgowy we Wrocławiu całkowicie pominął to, że skradzione mienie pochodzące z tego przestępstwa zabezpieczono jako dowody rzeczowe o numerach od DRZ – 102/12 do DRZ – 164/12 i przekazano w całości do dyspozycji Sądu I instancji (k. 159-166 akt sprawy). Nie było zatem podstaw do orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z tego przestępstwa na podstawie art. 45 § 1 k.k., gdyż mienie uzyskane przez oskarżonych zostało im odebrane przez organy ścigania.

Całkowicie bezzasadne były zarzuty obrazy przepisów procesowych (art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k.) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogących mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegających na przyjęciu, że oskarżeni założyli i kierowali zorganizowaną grupą przestępczą zajmująca się kradzieżami towarów ze sklepów na terenie Francji i Danii. Wbrew stanowisku obrońców obu oskarżonych, zebrany materiał dowodowy, w tym także treść wyjaśnień złożonych przez oskarżonych: K. W. (1) i R. G., nie dawał żadnych wątpliwości co do tego, że dopuścili się oni przestępstw z art. 258 § 3 k.k., polegającego na założeniu i kierowaniu zorganizowaną grupą przestępczą. Zeznanie świadków (poprzednio współoskarżonych), a także okoliczności organizacji wyjazdów do Francji i Danii, sposób finansowania wyjazdów i doboru sprawców, wysoki stopień planowania i organizacji kradzieży sklepowych, zapewnienie łączności, ucieczki po kradzieżach i ukrywania

mienia z przestępstw, a następnie sposób podziału korzyści uzyskanych z przestępstw oraz hierarchia uczestników kradzieży, nie pozostawiały żadnych wątpliwości co do istnienia zorganizowanej grupy przestępczej i kierowania nią przez oskarżonych: K. W. (1) i R. G..

Podobnie należało ocenić oczywiście bezzasadne zarzuty obrońców obu oskarżonych co do rzekomej rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz niewspółmiernie wysokich karach łącznych z punktów: XVIII i XIX części dyspozytywnej bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wbrew zarzutom, kary jednostkowe były współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonych: K. W. (1) i R. G., a kary łączne wymierzono w oparciu o najkorzystniejszą dla nich zasadę absorpcji. Wspomniane kary nie były rażąco surowe, a nawet przeciwnie nad wyraz łagodne, natomiast Sąd I instancji trafnie ocenił brak dodatkowej prognozy kryminologiczno – społecznej i potrzebę orzeczenia bezwzględnych kar pozbawienia wolności ze względu na potrzeby prewencji ogólnej i szczególnej.

Zorganizowana grupa przestępcza

Orzekając w przedmiocie odpowiedzialności karnej oskarżonych: K. W. (1) i R. G., Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sposób prawidłowy przeprowadził w tej sprawie postępowanie dowodowe i ujawnił wszystkie istotne dowody w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania temu oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa. Podczas postępowania jurysdykcyjnego Sąd I instancji respektował zasady procesowe obowiązujące w polskim procesie karnym, a w szczególności zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Sąd I instancji starannie ocenił ujawniony materiał dowodowy i słusznie doszedł do przekonania, że oskarżeni: K. W. (1) i R. G. dopuścili się zarzuconych przestępstw z art. 258 § 3 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.. Swoje stanowisko Sąd Okręgowy uzasadnił na tyle wyczerpująco i przekonująco, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.), że wypełnione zostały wymogi określone dla uzasadnienia wyroku przewidziane w przepisach art. 424 k.p.k. i uzasadnienie to pozwalało na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

Ponieważ zarówno w wyjaśnieniach, jak i wniesionych środkach odwoławczych, oskarżeni: K. W. (1) i R. G. nie kwestionowali popełnienia przypisanych im przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k., nie ma potrzeby powielać argumentacji Sądu I instancji co do wspomnianych czynów. Wystarczy stwierdzić, że Sąd Okręgowy zrekonstruował w pełni prawidłowo stan faktyczny i właściwie ocenił wiarygodność poszczególnych dowodów, na które składały się zeznania i wyjaśnienia pozostałych uczestników kradzieży na terenie Francji i Danii, w tym współoskarżonych, którzy dobrowolnie podali się karze w trybie art. 343 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.: G. W. (k. 226-229, 230-232, 250-252, 288-290, 1578v-1579), Ż. B., poprzednio D. (k. 982-985, 1576v-1577v), A. W. (k. 972-974, 1577v-1578), K. P. (k. 587-590, 1580v), B. P. (k. 947-950, 1580), R. K. (k. 754-758, 772-774, 1580v), M. W. (k. 788-792, 811-813, 1580-1580v), A. C. (k. 911-914, 923-927, 1574v-1575v), B. C. (k. 828-833, 840-842, 896-899, 1575v-1576v), K. W. (2) (k. 431-433, 1579v-1580), P. F. (k. 862-865, 1554v-1555) i J. G. (k. 881-883, 1578), jak również wyjaśnienia oskarżonych: K. W. (1) (k. 298-302, 303-305, 1540v-1541) i R. G. (k. 467-470, 471-473, 485-488, 503-505, 1541v-1542v), uzupełnione pozostałym materiałem dowodowym w postaci: materiałów uzyskanych w ramach pomocy prawnej z Danii, zawierających dane o zatrzymaniu i skazaniu niektórych sprawców kradzieży sklepowych (k. 25-27, 50-51), biletu (...) Transport (...) z dnia 14.01.2009r. (k.136-139), protokołów zatrzymania rzeczy (k. 147, 187, 196, 206) i wyników przeszukania samochodu marki (...) należącego do K. W. (2), podczas którego ujawniono mienie skradzione podczas ostatniej kradzieży k.148-155), które zatrzymano i zarejestrowano jako dowody rzeczowe (k. 159-166).

Nie było także wątpliwości, jak dobierano bezpośrednich sprawców kradzieży, w jaki sposób były organizowane wyjazdy sprawców kradzieży sklepowych za granicę i ich pobyt we Francji i Danii, w jaki sposób planowano, organizowano i przeprowadzano kradzież mienia w sklepach, a także zapewniano przewóz skradzionego mienia i powrót sprawców do Polski, jak również jak wyglądało rozliczenie między uczestnikami kradzieży a oskarżonymi: K.

W. (1) i R. G.. Okoliczności tych nie kwestionowali podczas pierwszych przesłuchań w trakcie śledztwa także sami oskarżeni: K. W. (1) (k. 298-302, 303-305) i R. G. (k. 467-470, 471-473, 503-505), którzy jednak – po początkowym przyznaniu się do zarzutów zorganizowania i kierowania grupą przestępczą – zaczęli się dystansować od zarzutów przestępstwa z art. 258 § 3 k.k..

Mimo takiej postawy procesowej oskarżonych: K. W. (1) i R. G., Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie dał wiarę pozostałym sprawcom kradzieży sklepowych na terenie Francji i Danii, którzy byli przez nich werbowani do kradzieży.

Wbrew formułowanym w apelacjach obrońców oskarżonych: K. W. (1) i R. G. zarzutom obrazy przepisów procesowych i błędów w ustaleniach faktycznych oraz bezzasadnego przyjęcia przez Sąd Okręgowy, że w latach 2005-2011 istniała zorganizowana grupa przestępcza, założona i kierowana przez obu wymienionych oskarżonych, która miała na celu organizowanie i przeprowadzanie kradzieży w sklepach na terenie Europy Zachodniej, materiał dowody w tym zakresie został oceniony prawidłowo przez Sąd I instancji. Wspomniany materiał dowodowy nie pozostawiał wątpliwości, że taka zorganizowana grupa przestępcza istniała, co więcej, że działała w sposób wysoce skoordynowany, co doprowadziło nie tylko do zachowania w tajemnicy jej działań w długim okresie, lecz przede wszystkim do zakończonych powodzeniem akcji przestępczych, pozwalających organizatorom przestępczego procederu – oskarżonym: K. W. (1) i R. G. na utrzymywanie się z niego przez kilka lat.

Treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie pozostawia żadnych wątpliwości, że na podstawie zebranego materiału dowodowego, a w szczególności zeznań i wyjaśnień współoskarżonych i świadków: G. W. (k. 226-229, 230-232, 250-252, 288-290, 1578v-1579), Ż. B., poprzednio D. (k. 982-985, 1576v-1577v), A. W. (k. 972-974, 1577v-1578), K. P. (k. 587-590, 1580v), B. P. (k. 947-950, 1580), R. K. (k. 754-758, 772-774, 1580v), M. W. (k. 788-792, 811-813, 1580-1580v), A. C. (k. 911-914, 923-927, 1574v-1575v), B. C. (k. 828-833, 840-842, 896-899, 1575v-1576v), K. W. (2) (k. 431-433, 1579v-1580) i P. F. (k. 862-865, 1554v-1555) wynikało jednoznacznie, że to właśnie oskarżeni: K. W. (1) i R. G. dokonywali następujących czynności w organizowaniu i przeprowadzaniu przestępstw:

- 1)
- 1) przeprowadzali dobór i selekcję w Polsce bezpośrednich sprawców kradzieży;
- 2) podejmowali decyzje, na terenie jakich krajów będą przeprowadzane kradzieże;
- 3) zapewniali i finansowali ich przejazd i pobyt we Francji lub Danii bezpośrednich sprawców kradzieży, w tym noclegi;
- 4) prowadzili instruktaż w jaki sposób dokonywać kradzieży, omijając zabezpieczenia, dostarczali odpowiedniego sprzętu do kradzieży (toreb wyłożonych folią aluminiową, które były przydatne do wynoszenia towarów ze sklepu, bez sygnalizacji na tzw. „bramkach”), zwracali uwagę na zabezpieczenia, ochronę i monitoring w sklepach;
- 5) prowadzili instruktaż o postępowaniu w wypadku zatrzymania sprawców kradzieży przez ochronę sklepów lub policję;
- 6) dostarczali środki łączności między sprawcami kradzieży (telefony komórkowe) w czasie przestępstw i bezpośrednio po nich celem odbioru skradzionego towaru;
- 7) podejmowali decyzje, w jakich sklepach będą prowadzone kradzieże i jakie towary będą ich przedmiotem;
- 8) organizowali i finansowali dowóz bezpośrednich sprawców na miejsce przestępstw, czyli do poszczególnych sklepów;
- 9) ustalali sposób odbioru skradzionego mienia i jego ukrycia, a także organizowali i finansowali przewóz bezpośrednich sprawców z miejsca przestępstw;

- 10) organizowali przewóz skradzionych przedmiotów z Francji lub Danii do Polski oraz ich przechowanie na terenie kraju do czasu sprzedaży;
- 11) organizowali i finansowali powrót sprawców kradzieży sklepowych z Francji lub Danii do Polski;
- 12) podejmowali decyzje w jaki sposób, komu i za ile sprzedać skradzione towary;
- 13) wypłacali bezpośrednim sprawcom należność za ich udział w kradzieżach, zatrzymując sobie znaczącą część dochodów uzyskanych ze sprzedaży skradzionych towarów;
- 14) podejmowali decyzje o pozostawieniu za granicą osób, które odmawiały udziału w przestępczym procederze lub się z niego wycofywały.

Jeżeli się obiektywnie przeanalizuje wspomnianą działalność, to była ona w wysokim stopniu zorganizowana, zaplanowana i skoordynowana. Zapewniało to sprawność działań i zachowanie ich w tajemnicy. Niewątpliwie ułatwieniem dla organizacji grupy przestępczej było to, że jej członkowie pochodzili z kręgu znajomych lub rodziny.

W doktrynie i orzecznictwie wielokrotnie dawano wyraz temu, że przynależność do zorganizowanej grupy przestępczej (art. 258 k.k.) jest przestępstwem formalnym, a zatem do wypełnienia jego znamion wystarczy sama bierna przynależność, bez popełnienia jakichkolwiek innych czynów zabronionych. Nie jest konieczna wiedza o szczegółach organizacji grupy, znajomość wszystkich osób ją tworzących, mechanizmów jej funkcjonowania itp. Wystarczy gotowość sprawcy do spełniania zadań służących tej grupie, której świadomość istnienia ma sprawca. „Zorganizowana grupa przestępcza” powinna składać się nie mniej jak z trzech osób, których wspólnym celem jest popełnianie przestępstw stale bądź zależnie od okazji. Nie jest przy tym wymagana jakaś specjalna wewnętrzna struktura organizacyjna, ani niezmienny skład, ani określony stopień zorganizowania, jak szczegółowe określenie zasad przynależności, staż członkowski, sankcje za wystąpienie przeciw dyscyplinie itd. (por. wyrok SN z dnia 16 stycznia 2008r. sygn. IV KK – 389/07 – LEX nr 346607 oraz postanowienie SN z dnia 20 grudnia 2006r. sygn. IV KK – 300/06 – OSNwSK 2006, nr 1, poz. 2551; a także wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003r. sygn. II AKA-257/03 – Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 4, poz. 41 oraz wyrok S.A. w Łodzi z dnia 20 października 2006r. sygn. II AKA – 174/06 – Prokuratura i Prawo – wkładka 2007, nr 7-8, poz. 38).

Chociaż „zorganizowanie” polega na w miarę stałym jej składzie, to nie wszyscy członkowie grupy muszą uczestniczyć w popełnieniu każdego z zaplanowanych przestępstw, jak również akceptacji celów i gotowości do zaspokajania potrzeb grupy, w tym w narzędzia potrzebne do popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc niezbędnych dla przechowywania skradzionych przedmiotów, rozprowadzanie ich paserom (por. wyrok S.A. w Krakowie z dnia 19 grudnia 2003r., sygn. II AKA – 257/03, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 4, poz. 41).

W doktrynie i orzecznictwie akcentowano także, że grupa zorganizowana to coś znacznie więcej niż współsprawstwo czy luźna grupa osób zamierzających popełnić przestępstwo. W pojęciu „zorganizowania” tkwią warunki podstawowej wewnętrznej struktury organizacyjnej (choćby z niskim stopniem zorganizowania), jakaś trwałość, jakieś więzy organizacyjne w ramach wspólnego porozumienia, planowanie przestępstw, akceptacja celów, trwałość zaspokojenia potrzeb grupy, gromadzenie narzędzi popełniania przestępstw, wyszukiwanie miejsc dla przechowywania łupu, rozprowadzanie go, podział ról, skoordynowany sposób działania, powiązania socjologiczno-psychologiczne między członkami. Kierowanie grupą jako funkcja władcza polega na określaniu kierunków działania, wydawaniu poleceń, koordynowaniu działalności uczestników grupy (wyrok S.A. w Krakowie z dnia 7 grudnia 2000r., sygn. II AKA – 184/00, Krakowskie Zeszyty Sądowe 2001, z. 1, poz. 26; podobnie wyrok S.A. w Łodzi z dnia 24 stycznia 2001r., sygn. II AKA – 240/01 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 5, poz. 26, a także Z. Ćwiakalski [w:] A. Barczak-Oplustil, G. Bogdan, Z. Ćwiakalski, M. Dąbrowska-Kardas, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Rodzynkiewicz, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Tom II. Komentarz do art. 117-277 k.k., Zakamycze, 2006, wyd. II – tezy do art. 258 k.k.).

Zorganizowana grupa mająca na celu dokonywanie przestępstw tym różni się od innej grupy (szajki) przestępców, że jest zorganizowana, a więc posiada trwałą strukturę czy to pionową – z przywódcą kierującym działalnością, czy poziomą – ze stałym gronem uczestników koordynujących działalność według ustalonych reguł i tym, że jej grono nie nawiązuje kontaktu dla dokonania pojedynczych przestępstw, lecz z góry zakłada popełnienie możliwie wielu przestępstw. Nie jest grupą zorganizowaną grono znajomych, którzy odnawiają kontakty tylko dla dokonania doraźnej przestępczej transakcji handlowej. Nie jest taką grupą środowisko ludzi zajmujących się tą samą działalnością przestępczą, jeśli nie utrzymują ze sobą kontaktów organizacyjnych, to jest gdy nie łączy ich żadna struktura (wyrok SA w Krakowie z 21 marca 2001 r., II AKa 28/01, KZS 2001, z. 4, poz. 26).

Jeżeli zatem zorganizowanego charakteru grupy przestępczej w myśl art. 258 k.k. nie przekreśla to, że jest ona zorganizowana również pionowo, to znaczy, że nie wszyscy członkowie takiej grupy muszą być bezwzględnie „wewnętrznie podporządkowani” kierownictwu grupy, to uprawniony jest wniosek, że członkami zorganizowanej grupy przestępczej mogą być także sprawcy, którzy mają świadomość istnienia zorganizowanej grupy przestępczej, akceptują jej cele i swoją w niej rolę, lecz niekoniecznie stoją na pozycji podległej wobec kierownictwa grupy. Rola takich sprawców może być na tyle istotna dla grupy przestępczej, że akceptują pozycję takiego członka, nawet jego pewną autonomię, gdyż jest niezbędną dla działalności przestępczej grupy.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w pełni miał rację traktując działalność oskarżonych: K. W. (1) i R. G. jako kierowanie tą grupą po myśli art. 258 § 3 k.k.. Nie ulega bowiem wątpliwości, że istniała struktura pionowa grupy (stojący na czele grupy – K. W. (1) i R. G. oraz bezpośredni członkowie, dokonujący kradzieży w sklepach, a także G. W. pełniący funkcję kierowcy). Między członkami grupy był zapewniony stały sposób łączności, gwarantujący dyskrecję. Każdy z uczestników działań przestępczych znał swoje obowiązki i akceptował je i chociaż mógł nie mieć pełnej wiedzy o działalności grupy, to bez wątplenia godził się, że nie jest jedynym uczestnikiem przestępczej działalności, która ma charakter planowy i skoordynowany.

Mając powyższe na uwadze, nie znaleziono podstaw do podważenia wniosków i ustaleń Sądu I instancji, że oskarżeni: K. W. (1) i R. G. założyli i kierowali zorganizowaną grupą przestępczą. Stopień organizacji grupy przestępczej był wysoki skoro działała w długim okresie od 2005r. do 8 czerwca 2011r. i podczas tego okresu sprawcy zdołali doprowadzić do szeregu kradzieży w sklepach na terenie Francji i Danii.

Przypadek równowartości korzyści majątkowych uzyskanych bezpośrednio z przestępstw

Jak już wyżej wskazano, nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty apelacji obrońców obu oskarżonych dowodzących, że Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się obrazy przepisów procesowych (art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. w zw. z art. 45 k.k.) i błędów w ustaleniach faktycznych poprzez dowolne przyjęcie wartości skradzionych towarów, przypisanych do poszczególnych kradzieży. Wartości skradzionych przedmiotów przyjęto bowiem prawidłowo na podstawie zeznań i wyjaśnień bezpośrednich sprawców, którzy poddali się dobrowolnie karze w trybie art. 335 § 1 k.p.k..

Przyjęte wartości skradzionego mienia generalnie nie były sprzeczne z wyjaśnieniami oskarżonych: K. W. (1) i R. G., którzy przyznali, że każdorazowo kradzione mienie miało wartość pomiędzy 15.000 zł a 20.000 zł. Mając powyższe na uwadze, na tle poszczególnych kradzieży przypisanych obu oskarżonym, nie było podstaw do zakwestionowania wartości skradzionego mienia wyrażonych w polskich złotych.

Prawidłowo przyjęto także co do zasady orzeczenia na podstawie art. 45 § 1 k.k. przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych przez oskarżonych: K. W. (1) i R. G. z przestępstw. W tych przypadkach, gdy obaj oskarżeni osiągnęli korzyści majątkowe z przestępstw, Sąd I instancji prawidłowo orzekł przypadek ich równowartości po połowie od każdego z oskarżonych. Poniżej zostaną omówione podstawy przyjęcia wartości skradzionego mienia i oceniona zostanie prawidłowość orzeczeń na podstawie art. 45 § 1 k.k..

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego oskarżonemu K. W. (1) w punkcie II części rozstrzygającej (opisanego w punkcie II części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od 1 lipca 2006r. do 31 sierpnia 2006r. na terenie Francji w okolicach S. T., wspólnie i w porozumieniu z G. W., M. W. i B. C., dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów z sklepów, a w tym: nieustalonej ilości tuszy do drukarek, gier na płytach DVD oraz nawigacji (...), to łączną wartość skradzionego mienia na nie mniej niż 20.000 zł, przyjęto na podstawie relacji M. W. (k. 790-792). Podała ona, że wyjazd do Francji zaproponowała jej B. C.. Kiedy się zgodziła, to przyjechali K. W. (1) i G. W., którzy przewieźli je do S. T.. Od G. W. dowiedziały się, że mają kraść w sklepach, a kiedy nie chciały, to pobił je, polecając kraść tusze do drukarek, radia samochodowe, gry, nawigacje. Jednego dnia dokonały kradzieży w 3 sklepach, a byłyśmy tam około 10 dni i ukradły towar wartości około 20.000 zł. Po powrocie do kraju od żony K. W. (1) otrzymała 1.500 zł. Wspomniana relacja była na tle spójna i przekonująca, a także zbieżna z pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonych: K. W. (1) i R. G., że Sąd Okręgowy słusznie znalazł ją za wiarygodną.

W odniesieniu do przestępstw z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanych oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: III i XIII części rozstrzygającej (opisanego w punktach: III i XIII części wstępnej), polegającego na tym, że w listopadzie 2008r. na terenie Francji w okolicach M., wspólnie i w porozumieniu z G. W., R. G., K. P., M. W. i R. K., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: 30 sztuk konsol (...), gier (...) i N. o wartości 299 euro za sztukę, nieustalonej ilości tuszy do drukarek H., kilkaset sztuk gier DVD o wartości 50 i 59 euro za sztukę to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 39.880 zł, czym działali na szkodę (...), C. i (...), to łączną wartość skradzionego mienia na nie mniej niż 20.000 zł, przyjęto na podstawie zeznań i wyjaśnień K. P. (k. 99-104, 111-113, 589-590).

Podczas pierwszego przesłuchania (k. 99-104) świadek K. P. podała, że w 2008r. poznała (...), czyli oskarżonego K. W. (1) przez R. K., który powiedział jej, że jeździł z (...) na kradzieże do Francji albo za granicę i chodzi o dokonanie kradzieży na terenie centrów handlowych we Francji, a za wyjazd może zarobić 1.500 zł. Kiedy K. P. się zgodziła, to pojechali z R. z M. przyjechał po nich K. W. (1) i G. W., po czym pojechali do G., a następnie do M.. Opisała sposób kradzieży stwierdzając, że K. W. (1) miał przy sobie przygotowane torby ale sam pozostawał w samochodzie, natomiast G. W. sprawdzał, gdzie jest monitoring, ochrona i kamery oraz ochraniał pozostałych sprawców. Na wypadek zatrzymania każdy miał radzić sobie sam, a kiedy K. P. wpadła w G., to po zwolnieniu po 48 godzinach zatelefonowała do żony oskarżonego K. W. (1) i miała zostać odebrana z dworca. K. P. podała, że początkowo kradli przez G., a następny tydzień w M., a w szczególności: kartridże do drukarek H., kremy, tusze, gry komputerowe głównie w sklepach (...). Dokonali około 20 kradzieży, zabierając 30 sztuk konsoli ręcznych (...) i N. po 299 Euro, dziesiątki kartridży, kilkaset gier DVD czy pod konsoli po 50 i 59 Euro, do torby wchodziło 30 sztuk. Następnie do M. przyleciał samolotem oskarżony R. G. (nazywany przez nią poprzednim nazwiskiem (...), aby zabrać skradzione towary do Polski. Wiózł je autobusem, a towar z G. został z nimi. Skradzione przedmioty zawieziono do garażu oskarżonego K. W. (1), pod jego pod blokiem. Następnie oskarżony K. W. (1) zapłacił jej i pozostałym po 1.500 zł, a pieniądze przywiozła żona oskarżonego K. W. (1).

Te okoliczności świadek K. P. potwierdziła podczas kolejnego przesłuchania (k.111-113), zaś podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego stwierdziła, że w listopadzie 2008r. byli po 7 dni w M. i w G. z R. K., M. W. i G. W.. Przez dwa tygodnie ukradli co najmniej 30 sztuk konsoli po 299 Euro, kilkaset gier po 50 i 59 Euro za sztukę, tusze do drukarek i kosmetyki (k. 589-590). Choć ta relacja była sprzeczna z wyjaśnieniami oskarżonych: K. W. (1) i R. G., to jednak Sąd Okręgowy słusznie znalazł ją za wiarygodną.

Po pierwsze, w swoich relacjach K. P. opisywała w istocie dwa przestępcze przedsięwzięcia: jedno w okolicach G., a drugie w okolicach M.. Każde z tych przedsięwzięć trwało po tygodniu, a zatem wartość towarów musiała być dużo większa niż podczas innych typowych wyjazdów.

Po wtóre, po pierwszych kradzieżach część skradzionych towarów została przekazana oskarżonemu R. G., który wywiózł je do Polski. Natomiast pozostali sprawcy kradzieży pozostali za granicą i nadal zajmowali się kradzieżami. Dało to podstawę do ustaleń o dużo większej wartości skradzionego wówczas mienia.

Po trzecie, relacje świadka K. P. korespondowały z zeznaniami i wyjaśnieniami R. K. (k. 756-757) co do ilości i wartości kradzionych towarów. Charakterystyczne, że R. K. zapamiętał kradzieże konsoli ręcznych (...) po 299 Euro oraz płyt kosztujących minimum 50 Euro za sztukę.

W stosunku do tego czynu zachodziły wątpliwości co do wyliczenia wartości szkód w sytuacjach, gdy wartość skradzionego mienia wyrażono w walucie Euro, gdyż zarówno prokurator w akcie oskarżenia, jak i Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, nie przeprowadzili analizy jaki był kurs Euro i w konsekwencji wartość skradzionego mienia.

W postępowaniu odwoławczym dokonano jednak ponownie analizy czynów przypisanych oskarżonym: K. W. (1) i R. G. punktach: III i XIII części rozstrzygającej (dotyczących zarzutów z punktów: III i XIII części wstępnej), dotyczących kradzieży w listopadzie 2008r. na terenie Francji w okolicach M., towarów ze sklepów a w tym, 30 sztuk konsol (...), gier (...) i N. o wartości 299 euro za sztukę, nieustalonej ilości tuszy do drukarek H., kilkaset sztuk gier DVD o wartości 50 i 59 euro za sztukę. W zarzutach przyjęto wartość tego mienia na nie mniej niż 39.880 zł.

Sąd Apelacyjny ustalił (k. 1685-1686, 1687), że najniższy średni kurs EURO w NBP w listopadzie 2008r. zanotowano w dniu 5.11.2008r. i wynosił 3,5046 zł za jedno Euro. Porównując tę ostatnią średnią z ilością mienia wymienionego z zarzucie, według najkorzystniejszego dla oskarżonych wyliczenia ilości i wartości mienia wynoszących:

#.

- 30 sztuk konsol (...), gier (...) i N. o wartości 299 euro za sztukę, czyli $30 \times 299 \text{ EURO} = 8.970 \text{ EURO} \times 3,5046 \text{ zł} = 31.436,26 \text{ zł}$;
- kilkaset, czyli co najmniej 100 sztuk gier DVD po 50 EURO, czyli $100 \times 50 \text{ EURO} = 5.000 \text{ EURO} \times 3,5046 \text{ zł} = 17.523 \text{ zł}$;

ustalono, że według najniższego średniego kursu EURO w NBP w dniu 5.11.2008r. razem wartość tego mienia wynosiła 48.959,26 zł (31.436,26 zł + 17.523 zł = 48.959,26 zł). Oznaczało to, że wartość przyjęta w zarzutach i przypisana oskarżonym była niższa niż wyliczenia na podstawie średniego kursu EURO, co w połączeniu z kierunkiem apelacji zwróconych wyłącznie na korzyść oskarżonych: K. W. (1) i R. G., wykluczało przyjęcie wyższej wartości skradzionego mienia niż przypisana oskarżonym. Wynikało to z zakazu reformationis in peius z art. 434 § 1 k.p.k.. Orzeczenie przypadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z przestępstwa na podstawie art. 45 § 1 k.k., przyjęte w zaskarżonym wyroku, w tym wypadku nie podlegało zatem modyfikacji.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanemu oskarżonemu K. W. (1) w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej), polegającego na tym, że w grudniu 2008r. na terenie Francji w okolicach M., działając wspólnie i w porozumieniu z G. W., R. K. i innymi nieustalonymi osobami, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: nie mniej niż 6 sztuk konsol do gier (...) o wartości 299 euro za sztukę, 30 sztuk gier DVD o wartości 50 euro za sztukę, to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 13.176 zł, czym działał na szkodę nieustalonych hipermarketów, to wartość tego mienia wyrażoną w Euro ustalono w oparciu o zeznania i wyjaśnienia R. K. (k. 756-757, 1580v). Podał on ilość i wartości kradzionych towarów, wskazując, że chodziło o kradzieże około 6-7 konsoli ręcznych (...) po 299 Euro oraz płyt kosztujących minimum 50 Euro za sztukę.

W stosunku do tego czynu także zachodziły wątpliwości co do wyliczenia wartości szkód w sytuacjach, gdy wartość skradzionego mienia wyrażono w walucie Euro, gdyż zarówno prokurator w akcie oskarżenia, jak i Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku, nie przeprowadzili analizy jaki był kurs Euro i w konsekwencji wartość skradzionego mienia.

W postępowaniu odwoławczym dokonano ponownie analizy czynu przypisanego oskarżonemu K. W. (1) w punkcie IV części rozstrzygającej (dotyczącego zarzutu z punktu IV części wstępnej), dotyczącego kradzieży w grudniu 2008r. na terenie Francji w okolicach M., towarów ze sklepów a w tym nie mniej niż 6 sztuk konsol do gier (...) o wartości

299 euro za sztukę, 30 sztuk gier DVD o wartości 50 euro za sztukę. W zarzucie przyjęto wartość tego mienia na nie mniej niż 13.176 zł.

Sąd Apelacyjny ustalił (k. 1685-1686, 1688), że najniższy średni kurs EURO w NBP w grudniu 2008r. zanotowano w dniu 2.12.2008r. i wynosił 3,8340 zł za jedno Euro. Porównując tę ostatnią średnią z ilością mienia wymienionego z zarzucie, według najkorzystniejszego dla oskarżonego wyliczenia ilości i wartości mienia wynosi:

#.

- 6 sztuk konsol do gier (...) o wartości 299 euro za sztukę, czyli $6 \times 299 \text{ EURO} = 1.794 \text{ EURO} \times 3,8340 \text{ zł} = 6.878,19 \text{ zł}$;
- 30 sztuk gier DVD po 50 EURO, czyli $30 \times 50 \text{ EURO} = 1.500 \text{ EURO} \times 3,8340 \text{ zł} = 5.751 \text{ zł}$;

ustalono, że według najniższego średniego kursu EURO w NBP w dniu 2.12.2008r. razem wartość tego mienia wynosiła 12.629,19 zł (6.878,19 zł + 5.751 zł = 12.629,19 zł). Oznaczało to, że wartość przyjęta w zarzucie i przypisana oskarżonemu K. W. (1) była wyższa niż wyliczenia na podstawie średniego kursu EURO. Doprowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku przez uznanie, że oskarżony K. W. (1) w zakresie przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., przypisanego w punkcie IV części rozstrzygającej (opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku) dopuścił się kradzieży mienia o wartości nie mniejszej niż 12.629,19 złotych. Następnie, na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego K. W. (1) przepadek równowartości korzyści majątkowej w wysokości 12.629,19 zł uzyskanej przez oskarżonego bezpośrednio z tego przestępstwa.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: V i XIV części rozstrzygającej (opisanego w punktach: V i XIV części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od 3 stycznia 2009r. do 15 stycznia 2009r. na terenie Królestwa Danii, działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., K. P. i A. K., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, dalmierzy laserowych, tuszy do drukarek, kremów kosmetycznych w ilości nie mniejszej niż 100 sztuk o wartości 100 zł za sztukę, to jest mienia o wartości 10.000 zł, czym działali na szkodę nieustalonych osób prawnych, to wartość skradzionego mienia ustalono w oparciu o zeznania i wyjaśnienia K. P.. W pierwszych wyjaśnieniach (k. 99-104) podała ona, że kolejny wyjazd do Danii celem dokonywania kradzieży miała miejsce na 10 dni, z podróży od 3 stycznia do 15 stycznia 2009r.. W wyjeździe tym brali udział: oskarżeni: K. W. (1) i R. G., nazywani przez nią (...) i (...), a także A. K.. Podczas pierwszego dnia wpadła A. K.. Kradli tusze do rzęs, kremy pakowane po 20 sztuk, razem około 100 sztuk po 100 zł oraz kartridże. Także podczas kolejnych wyjaśnień podała, że podczas tego wyjazdu kradli głównie kosmetyki, 100 kremów po 100 zł za sztukę. Dawało to łącznie wartość 10.000 zł. Wspomniana relacja była na tle spójna i przekonująca, a także zbieżna z pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonych: K. W. (1) i R. G., że Sąd Okręgowy słusznie znał ją za wiarygodną.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: VI i XV części rozstrzygającej (opisanego w punktach: VI i XV części wstępnej), polegającego na tym, że w maju 2009r. na terenie Królestwa Danii w okolicach miejscowości V., działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., Ż. D. i innymi nieustalonymi osobami, dokonali zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, nożyków do maszynek do golenia, tuszy do drukarek kosmetyków i elektrycznych szczoteczek, to jest mienia o wartości nie mniejszej niż 10.000 zł, czym działali na szkodę nieustalonych osób prawnych, to wartość skradzionego mienia ustalono na podstawie zeznań świadka Ż. B. (poprzednio D.). Podczas przesłuchania we wstępnej fazie śledztwa zeznała jednoznacznie (k. 3-9), że pierwszy raz wyjechała w celu kradzieży w maju 2009r. za namową A. K., która skontaktowała ją z oskarżonym K. W. (1) ps. (...). To on określił czas wyjazdu i powiedział, że pojedzie także R. P., czyli oskarżony R. G., a celem wyjazdu jest dokonywanie kradzieży. Codziennie okradali co najmniej 5 sklepów, zabierając nożyki do maszynek, tusze do drukarek, elektryczne szczoteczki do zębów kosmetyki. Za ten wyjazd dostała 1500 zł. Podczas kolejnego przesłuchania (k. 984) podała, że oskarżony K. W. (1) PS. (...) pozostawał pod sklepem, a oskarżony R. G. kierował nimi w sklepie. Ukradli kosmetyki: 50 sztuk kremów po 50 zł, 100 tuszów do rzęs po 20-40 zł, szczoteczki elektryczne 50 sztuk po 100 zł, a także maszynki elektryczne. Łącznie dawało to wartość nie mniejszą

niż 10.000 zł. Te wyjaśnienia Ż. B. (poprzednio D.) podtrzymała w ostatnich zeznaniach (k. 1576-1577) i potwierdziły ją zeznania i wyjaśnienia świadka A. W. (k. 972-974, 1577v-1578).

Wspomniana relacja była na tle spójna i przekonująca, a także zbieżna z pierwszymi wyjaśnieniami oskarżonych: K. W. (1) i R. G., że Sąd Okręgowy słusznie znalazł ją za wiarygodną.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego oskarżonemu K. W. (1) w punkcie VII części rozstrzygającej (opisanego w punkcie VII części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od października do listopada 2009r. na terenie Królestwa Danii w okolicach miejscowości V., działając wspólnie i w porozumieniu z B. P., Ż. D. i inną nieustaloną osobą, usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków o nieustalonej wartości, jednakże zamierzonego skutku nie osiągnął, albowiem B. P. i Ż. D. zostali zatrzymani przez ochronę sklepu, to mimo stanowiska prokuratora wyrażonego w akcie oskarżenia oraz mimo stanowiska Sądu I instancji z zaskarżonego wyroku, materiał dowodowy zebrany w aktach pozwalał na weryfikację, jaka była wartość wspomnianego mienia.

W aktach sprawy znajdował się bowiem wyrok Sądu Królestwa Danii co do B. P. i Ż. D. (k. 50-51), wskazujący, że zostali skazani na usiłowanie kradzieży artykułów fryzjerskich, artykułów perfumeryjnych i damskich rękawic o wartości 4.925,75 koron duńskich, a przestępstwo to miało miejsce w dniu 14 października 2009r..

Sąd Apelacyjny ustalił (k. 1685-1686, 1689), że średni kurs korony duńskiej w NBP na dzień 14.10.2009r. wynosił 0,5654 zł. Razem wartość mienia, które usiłowali ukraść B. P. i Ż. D. wyniosła 2.785,01 zł (4.925,75 koron duńskich x 0,5654 zł = 2.785,01 zł. Oznacza to, że nieustalona wartość przyjęta w zarzucie i przypisana oskarżonemu była jednak niższa niż wyliczenia na podstawie średniego kursu korony duńskiej, co w połączeniu z kierunkiem apelacji zwróconych wyłącznie na korzyść oskarżonego K. W. (1), wykluczało przyjęcie wyższej wartości skradzionego mienia niż przypisana oskarżonemu. Wynikało to z zakazu reformationis in peius z art. 434 § 1 k.p.k..

Niemniej jednak wspomniane wyliczenia potwierdzają, że w związku ze wspomnianą wartością mienia, przekraczającą 400 zł, zostały wyczerpane znamiona przestępstwa kradzieży z art. 278 § 1 k.k..

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: VIII i XVI części rozstrzygającej (opisanego w punktach: VIII i XVI części wstępnej), polegającego na tym, że w maju 2011r. na terenie Królestwa Danii, działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (2), G. W. i R. G., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym: kosmetyków, tuszy do drukarek, nożyków do golarek kremów kosmetycznych o wartości nie mniejszej niż 12.000 zł, czym działali na szkodę nieustalonych osób prawnych, to wartość skradzionego mienia ustalono w oparciu o wyjaśnienia samego oskarżonego K. W. (1) (k. 350-354), które były spójne z zeznania świadków: G. W. (k. 226-228, 252, 290, 1578v-1579) i K. W. (2) (k. 431-433, 1579v-1580).

W odniesieniu do przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisanego oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: IX i XVII części rozstrzygającej (opisanego w punktach: IX i XVII części wstępnej), polegającego na tym, że w okresie od dnia 1 czerwca 2011r. do dnia 7 czerwca 2011r. na terenie Królestwa Danii, działając wspólnie i w porozumieniu z R. G., K. W. (2) i G. W., dokonali zaboru w celu przywłaszczenia towarów ze sklepów, a w tym następujących przedmiotów:

#.

- kosmetyków, w tym wód toaletowych, tuszy do rzęs, pudrów, podkładów oraz kremów różnych marek w ilości 90 sztuk o łącznej wartości 4.565 zł,
- kartridży różnych marek w ilości 323 sztuk o łącznej wartości 22.544 zł,
- maszynki do depilacji G. V. E. sztuk 1 o wartości 33 zł,

- nożyków zapasowych do maszynek do golenia różnych marek w ilości 23 opakowania o łącznej wartości 1.233 zł,
- okularów marki L. sztuk 4 o łącznej wartości 704 zł,
- baterii akumulatorowych w ilości 86 sztuk o łącznej wartości 2.493 zł,
- artykułów małego AGD, w tym noży do krojenia, obieraczek itp. o łącznej wartości 231 zł,
- bransoletek sztuk 6 o łącznej wartości 212 zł,

to jest mienia o łącznej wartości nie mniejszej niż 32.015 zł, czym działali na szkodę ustalonych i nieustalonych osób prawnych, to wartość mienia została w tym wypadku określona precyzyjnie, gdyż wszystkie skradzione rzeczy odzyskano i ich wartość ustalono poprzez porównanie najniższych cen na portalach internetowych (k. 219-220). Taka metoda wyliczenia wartości była dopuszczalna i logiczna.

W postępowaniu karnym w całości zatrzymano jednak przedmioty skradzione w czasie ostatniego z wyjazdów do Danii, które dotyczyły przestępstwa przypisanego oskarżonym: K. W. (1) i R. G. w punktach: IX i XVII części rozstrzygającej). Sąd Okręgowy we Wrocławiu całkowicie pominął to, że skradzione mienie pochodzące z tego przestępstwa zabezpieczono jako dowody rzeczowe o numerach od DRZ – 102/12 do DRZ – 164/12 i przekazano w całości do dyspozycji Sądu I instancji (k. 159-166 akt sprawy). Nie było zatem podstaw do orzeczenia przepadku równowartości korzyści majątkowych uzyskanych z tego przestępstwa na podstawie art. 45 § 1 k.k., gdyż mienie uzyskane przez oskarżonych zostało im odebrane przez organy ścigania. Należało zatem zmienić zaskarżony wyrok i uchylić orzeczenia o przepadku równowartości korzyści majątkowych w wysokości po 16.007,50 zł uzyskanych przez oskarżonych: K. W. (1) i R. G. bezpośrednio z przestępstwa, zawarte w punktach: IX i XVII części rozstrzygającej.

Orzeczenia o karach jednostkowych i karach łącznych

Całkowicie i oczywiście bezzasadne były zarzuty obrońców obu oskarżonych co do rzekomej rażącej niewspółmierności kar jednostkowych oraz rzekomej niewspółmierności kar łącznych z punktów: XVIII i XIX części dyspozytywnej bez warunkowego zawieszenia ich wykonania. Wbrew zarzutom, kary jednostkowe były współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynów oskarżonych: K. W. (1) i R. G., a kary łączne wymierzono w oparciu o najkorzystniejszą dla nich zasadę absorpcji. Wspomniane kary nie były rażąco surowe, a nawet przeciwnie nad wyraz łagodne, natomiast Sąd I instancji trafnie ocenił brak dodatkowej prognozy kryminologiczno – społecznej i potrzebę orzeczenia bezwzględnych kar pozbawienia wolności ze względu na potrzeby prewencji ogólnej i szczególnej.

W całości należało podzielić argumentację Sądu Okręgowego we Wrocławiu zawartą na stronach 39-42 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 1626-1627v akt sprawy) o wysokim stopniu społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw popełnionych przez oskarżonych, wyrażającą się przede wszystkim długim okresem działalności w ramach założonej i kierowanej przez nich zorganizowanej grupy przestępczej, a także w liczbie popełnionych kradzieży i wartości skradzionego mienia. Nie ma potrzeby ponownie przytaczać wspomnianej argumentacji Sądu I instancji i wystarczy stwierdzić, że dużej społecznej szkodliwości nie przekreśla prawidłowy obecnie sposób życia obu oskarżonych. Trzeba bowiem pamiętać, że przez kilka lat żyli oni z działalności przestępczej, wciągając w nią szereg innych osób, a dodatkowo zachwiali wizerunkiem obywateli Rzeczypospolitej Polskiej za granicą, dając podstawy do negatywnych ocen Polaków jako niepoprawnych złodziei.

Wyrządzone w ten sposób szkody są daleko większe niż te wyrażone w wartościach materialnych i z punktu widzenia zasad wymiaru kary określonych w art. 53 k.k. każą orzec wobec oskarżonych: K. W. (1) i R. G. bezwzględne kary pozbawienia wolności. Tylko kary w takiej postaci spełnią cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec sprawców, jak również cele w zakresie społecznego oddziaływania kar. Wyrobią bowiem przekonanie u samych oskarżonych i w społeczeństwie, że przestępstwo się nie opłaca, a kradzieże za granicą nie są formą „pracy”, jak to przedstawiali oskarżeni osobom kolejno angażowanym w przestępczy proceder.

Mając powyższe na uwadze, orzeczone wobec oskarżonych kary jednostkowe i kary łączne były sprawiedliwe. Oceny takiej nie zmieniały dolegliwości materialne związane z pozbawieniem oskarżonych korzyści osiągniętych z przestępstw, w oparciu o przepis art. 45 § 1 k.k.. Nie ma żadnego rozdźwięku z odebraniem przestępcom korzyści osiągnięte z przestępstw oraz orzeczeniu bezwzględnych kar pozbawienia wolności, tym bardziej, że Sąd I instancji nie orzekł kar grzywny.

Mając powyższe na uwadze, poza wymienionymi wyżej zmianami, zaskarżony wyrok w pozostałej części utrzymano w mocy wobec oskarżonych: K. W. (1) i R. G. (art. 437 § 1 k.p.k.).

Orzeczenia o kosztach sądowych

Orzeczenia o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oparto o przepisy art. art. 635 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k.. biorąc przy tym pod uwagę stan majątkowy i osobisty oskarżonych oraz ich możliwości finansowe.

Należności przypadające na oskarżonych: K. W. (1) i R. G. na rzecz Skarbu Państwa wyniosły po 320 złotych tytułem przypadających na nich kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym opłaty za drugą instancję, na co składało się: 1/2 ryczałtu za doręczenie wezwań i pism w postępowaniu odwoławczym (§ 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym – Dz. U. z 2004r. Nr 4, poz. 25) oraz 300 zł opłaty za drugą instancję (art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych – Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami).